

Lúxemborg, 14. desember 2021

FRÉTTATILKYNNING 16/2021

Dómur í máli E-1/21 *ISTM International Shipping & Trucking Management GmbH* gegn *Liechtensteinische Alters- und Hinterlassenenversicherung, Liechtensteinische Invalidenversicherung, and Liechtensteinische Familienausgleichskasse*

ÁKVÖRÐUN UM SKRÁÐA SKRIFSTOFU EÐA VINNUSTÖÐ Í TENGLUM VIÐ SAMRÆMINGU ALMANNATRYGGINGAKERFA

Með dómi sem kveðinn var upp í dag veitti EFTA-dómstóllinn ráðgefandi álit um spurningar frá áfrýjunardómstóli Liechtenstein (*Fürstliches Obergericht*) varðandi túlkun á reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 883/2004 („reglugerðin“) og reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 987/2009 („innleiðingarreglugerðin“).

Málið varðar kæru ISTM International Shipping & Trucking Management GmbH („ISTM“) á ákvörðun þar sem komist var að þeirri niðurstöðu að almannatryggingalög Liechtenstein giltu ekki um ISTM og starfsmenn þess sem skráðir voru hjá fyrirtækinu árið 2016. Ákvörðunin byggðist á því að mikilvæg starfsemi og ákvarðanatáka færi ekki fram á skráðri skrifstofu ISTM í Liechtenstein.

Áfrýjunardómstóllinn spurði hvort það eitt að vera með skráða skrifstofu nægi í tengslum við i-lið b-liðar 1. mgr. 13. gr. reglugerðarinnar, sbr. 5. mgr. a. 14. gr. innleiðingarreglugerðarinnar. Ef ekki, til hvaða viðmiða beri að líta við ákvörðun í þeim efnum. Dómstóllinn svaraði neitandi og taldi að þegar ákvarðað er hvar mikilvægar ákvarðanir fyrirtækis eru teknar og hvar yfirstjórn vinnur störf sín, verði að líta til margra þátta, m.a. staðsetningar skráðrar skrifstofu fyrirtækis, hvar yfirstjórn þess vinnur störf sín, stjórnendur hittast og almenn stefna fyrirtækisins er ákveðin.

Með annarri spurningu sinni spurði áfrýjunardómstóllinn um málsmeðferð í tengslum við það að bráðabirgðaákvörðun um gildandi löggjöf samkvæmt 3. mgr. 16. gr. innleiðingarreglugerðarinnar verði endanleg. Jafnframt hvort unnt sé að véfengja slíka endanlega ákvörðun, og ef svo er, hverjar séu lagalegar afleiðingar þess. Dómstóllinn komst að þeirri niðurstöðu að til þess að bráðabirgðaákvörðun verði endanleg samkvæmt 2. og 3. mgr. 16. gr. innleiðingarreglugerðarinnar verði viðkomandi stofnun búsetuáðildarríkis að hafa tilkynnt viðkomandi stofnun hvers EES-ríkis þar sem starfsemi er stunduð. Það er ekki nægjanlegt í skilningi þess ákvæðis að bráðabirgðaákvörðunin komist til vitundar viðkomandi stofnunar EES-ríkis þar sem starfsemi er stunduð með atbeina fyrirtækis eða viðkomandi einstaklings. Jafnframt að túlka beri 4. mgr. 16. gr. á þann veg að viðkomandi stofnun EES-ríkis geti véfengt bráðabirgðaákvörðun sem orðin er endanleg í kjölfar þess að tveggja mánaða frestur rennur út án þess að mótmæli hafi komið fram innan þeirra tímamarka. Beiting þeirrar málsmeðferðar sem um getur í 4. mgr. 16. gr. geti leitt til þess að endanlegri ákvörðun verði vikið til hliðar afturvirkkt.

Dómurinn í heild sinni er að finna á vefslóð EFTA-dómstólsins: www.eftacourt.int.

Fréttatilkynning þessi er ekki opinbert skjal. Dómurinn sjálfur gildir.